

РЕШЕНИЕ

№ 6332

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **11488** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Я. Б. К. от [населено място] срещу Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. на председателя на Комитет по териториално и селищно устройство (КТСУ), с която заповед са одобрени кадастралния, застроителния и регулационния планове на в.з. [населено място].

Жалбоподателят моли, заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна поради неспазване на реда и формата на издаване – осн. по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Алтернативно иска прогласяването и за нищожна предвид, че не е подписана от длъжностно лице със съответните необходими правомощия.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноси по делото.

Ответникът главен архитект на СО, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Административен съд София град след като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, съдът прие следното от фактическа страна:

Видно от представените по делото н.а. № 109, том I, рег. № 2150, дело № 082/2021г. и н.а. № 33, том L., дело № 19957/1996г. Я. Б. К. е собственик на недвижим имот,

съставляващ празно дворно място , находящо се в [населено място], Столична община, с административен адрес: [улица], с пл. № 1730 по предходен план, а сега 1730А, кв. 16 по плана на [населено място], м. „Т. рид“, целият имот с площ от 1383 кв.м. по документ за собственост, а по графични данни 1311 кв.м., като имота е с идентификатор 02659.2194.2012, по кадастралната карта и кадастралните регистри /КККР/ на [населено място], одобрени със Заповед № РД-18-13/17.01.2012 г. на Изпълнителен Директор на АГКК, съгласно Скица от АГКК от 09.10.2019г. (лист 24 по делото).

С оспорваната Заповед РД-02-14-92/26.02.1987г. са одобрени кадастралния, застроителния и регулационния планове (ЗРКП) на в.з. [населено място]. По делото са приложени копия от препис от заповедта (лист 11 - представено от жалбоподателя и на лист 26 - копие заверено от ответника).

С писмо изх. № РА 92-00-84/03.12.1984г. (лист 31 по делото) от СГНС до директора на Държавен вестник е изпратено за публикуване обявление № РА-92-00-84 (лист 32 по делото) относно изработения проект за ЗРП и кадастрален план и разписан списък на основание чл. 69, ал. 1 от Правилника за прилагане на Закона за териториално и селищно устройство (ППЗТСУ) с цел съобщаването им от общината на заинтересуваните собственици и на останалите граждани. Видно от текста на обявлението планът е бил изложен в РНС Б.. На основание чл. 70 ППЗТСУ в 14-дневен срок от обявлението в „Държавен вестник“ заинтересованите могат да направят писмени възражения и искания по проекта до техническата служба на общината.

С писмо изх. № ГР-90-00-6(85)/06.03.1986г. (лист 33 по делото) Управление „АГ“ изпраща до КТСУ за одобрение съгласно чл. 73, ал.1, т.1, б. „б“ от ППЗТСУ окончателен ЗРП на в.з. „Б.". По разпоредбата на цитирания текст „цялостните застроителни и регулационни планове, цялостните подробни комуникационни планове и цялостните планове по вертикалното планиране за централната част на С., за [населено място], за кварталите-курорти на С. и вилните зони“ се одобряват от Министъра на териториалното развитие и строителството. Съгласно писмото предварителния проект е съгласуван с протокол от 08.05.1983г. на МСА, окончателния план е приет от Съвета по архитектура и благоустройство (С.) с протокол от 20.12.1983г. (приложен на листове 71- 72 по делото), постъпилите възражения са разгледани от СТСУСА (Съвет по териториално и селищно устройство, строителство и архитектура) при СНС протоколи № 51 от 3.12.1985г, 6.12.1985г, 11.12.1985г. (приложен на листове 49-66 по делото) и № 54 от 19.12.1985г. (листове 66-69 по делото). В плановете са отразени корекции съгласно протоколите.

С Протокол №ВС-01-1/16.01.1987г. (листове 39-41 по делото) е одобрен окончателния ЗРП на зона за вилен отдих [населено място]. Протоколът е одобрен от председателя на КТСУ, удостоверено с подпис на председателя на КТСУ Ст. С. .

По делото са приложени обяснителна записка към ЗРП (листове 76-112 по делото) и съгласувателни становища (листове 113-127 по делото).

Видно от съпроводително писмо изх. № 66-00-24/27.02.1987г. на КТСУ (лист 30 по делото) оригиналите на Заповедта и плановете са предоставени на Направление „Архитектура и градоустройство“ - СГНС за направа на копия от ЗРП за нуждите на Районен народен съвет (РНС) „Б.“ и Н.-СГНС. Оригиналите подлежат на връщане за съхраняване в технически архив (ТА) на КТСУ.

С писмо изх. № ГР 09-00-19/14.05.1987г. (лист 25 по делото) от СГНС до РНС Б.,

[населено място] е изпратено копие от одобрения регулационен план, препис от заповедта за неговото одобряване и разписан списък за изпълнение на разпоредбите на чл. 82, ал. 2 от ППЗТСУ - за разгласяване от Техническата служба на общината на заповедта преди обнародването ѝ в Държавен вестник.

Служебно е изискано от съда справка от ДВ и от Национална библиотека „Св. Св К. и М.“ относно обявяване по реда на чл. 82, ал. 2 от ППЗТСУ на Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987 г. на председателя на КТСУ. От отговорите на ДВ и Националната библиотеката се установява се, че заповедта не е обнародвана в ДВ (листове 133-135,144- 147 по делото).

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е изслушана и приета съдебно-техническа експертиза(СТЕ), която съдът кредитира в частта, касаеща предмета на настоящето изследване. В останалата част, свързана с отчуждителни и обезщетителни процедури, както и възможности за жалбоподателя, съдът намира СТЕ за неотнормима към настоящият случай, като по-долу в изложението ще посочи съображенията си. Според заключението на в.л. И. Я. съгласно плана, одобрен с процесната № РД-02-14-92/26.02.1987г. на председателя на КТСУ, имотът на жалбоподателя попада в терени предвидени за обществени мероприятия - парцел II „за озеленяване“ и улица. По действащия план за регулация част от ПИ 02659.2194.290 - публична общинска собственост, непосредствено съседна на имота на жалбоподателя попада в УПИ II - „за озеленяване“. [улица]е частично изградена на място. Улицата от югоизток на УПИ II , заемаща част от имота на жалбоподателя е проведена частично, като не са изпълнени благоустройствени мероприятия. Съгласно справка в Регистър за отчуждаване на Н. на У.: <https://naci.sofia.bci/ReaisterExDrooriation>, ПИ с идентификатор 02659.2194.2012, собственост на жалбоподателя фигурира, като от имота 382 кв.м би трябвало да се отчуждят за транспортна инфраструктура и 826 кв.м - за благоустройствени дейности или за нов УПИ II - за озеленяване, съгласно Заповед №РД-02-14-92/26.02.1987г.

Според СТЕ по отношение на имота на жалбоподателя регулационният план, в т.ч. уличната регулация за улицата на югоизток от имота на жалбоподателя одобрен със заповед № РД-02-14-92 от 26.02.1987г. не е приложен. Сочни, че няма обособен имот за улица, според справка от К., имотът е в списъка за отчуждаване на Н., видимо няма оформена улица на предвиденото за нея местоположение, посочено в РП. По делото няма приложени доказателства за платено обезщетение на собствениците за отнета площ от техните имоти. По делото е приложено писмо РБН17-ГР94-3005/30.11.2017г. от кмета на р-н Б. (лист 18 по делото), с което жалбоподателя се уведомява, че за собствения му имот ПИ с идентификатор 02659.2194.2012 по КККР на [населено място], район „Б.“ СО в техническия архив няма данни за проведена процедура по прилагане на уличната регулация, одобрена със заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. Процедурата включва плащане на обезщетения.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Оспорва се Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. на председателя на Комитет по териториално и селищно устройство, с която се одобрява кадастралния, застроителния и регулационния планове на в.з. [населено място]. Релевантната законова уредба е З. (отм.) в ред. ДВ, бр. 36 от 9.05.1986г. и ППЗУСУ (отм.) в ред. ДВ, бр. 48 от 21.06.1985г.

Видно от заключението на СТЕ с плана, одобрен с процесната Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. на председателя на КТСУ, имотът на жалбоподателя попада

в терени предвидени за обществени мероприятия - парцел II „за озеленяване" и улица. Отреждането на имот за улица става с регулационен план за обществено мероприятие - чл. 21 от З.. Отреждането на имот за улица по такъв план няма непосредствено отчуждително действие, за разлика от дворищнорегулационните планове, които имат непосредствено отчуждително действие за придадените по регулация части от съседни имоти и за образувани по регулация съсобствени парцели от няколко поземлени имота. З. урежда административната процедура по отчуждаване на имоти за улици - това става със заповед по чл. 95 З., в която се определя и обезщетението, като завземането на имота става след обезщетяване.

Тук е мястото където следва да се посочи разликата между двете процедури – приемане на план и отчуждаване на имот въз основа на предвижданията на този план. Това са две различно процедури, всяка от която завършва с отделен краен акт, всеки от които подлежи на самостоятелно съдебно оспорване. В този смисъл предмет на настоящето съдебно производство е заповед с която е одобрен устройствен план, а не последващи действия на администрацията по прилагане на плана, вкл. заплащане на обезщетения. Ето защо всичките въпроси извън предмета на настоящият спор, вкл. обсъждани в СТЕ не следва да бъдат разглеждани. Т.е. дали е следвало да се провежда отчуждителна процедура и да се издава нарочна заповед за отчуждаване по чл. 95, налице ли са предпоставките за изменение на устройствения план и пр. са обстоятелства, вън от предмета на делото.

Казано по-горе бе, че се оспорва Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. на председателя на КТСУ, съгласно която имота на жалбоподателя попада в терени предвидени за обществени мероприятия.

Съгласно чл. 83 от ППЗТСУ (отм.) в приложимата редакция застроителните и регулационни планове за обществени мероприятия, плановете по вертикалното планиране и другите подробни планове влизат в сила от деня на одобряването им. В този смисъл е и Постановление № 9/29.01.1979 г. на Пленума на ВС. Следователно, без правно значение в случая е имало ли е обнародване в Държавен вестник, от което пък обнародване да тече срок за оспорване по реда на чл. 145 от З. (отм.) във вр. с чл. 295 от ППЗТСУ (отм.). В този смисъл неоснователни са възраженията на жалбоподателя за опорочаване на процедурата по обявяване на процесната заповед, респ. влизането и в сила, от което пък да черпи права, в частност срочността на оспорването законосъобразността на Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г.

В тази връзка следва да бъде посочено, че към момента на постановяване на Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. Я. К. не е бил собственик на имота с идентификатор 02659.2194.2012, поради което на него не се е дължало каквото и да е съобщаване за издадения административен акт. К. е придобил части в коментираният имот едва пред 1996г. (тогава придобива S от имота съгласно н.а. 33/1996г.).

Все така обаче към настоящият момент жалбоподателят е собственик на имота с идентификатор 02659.2194.2012 по КККР. Съгласно Тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. на ВАС по т. д. № 1/2012г. При оспорване на административни актове с искане за обявяване на нищожност правният интерес за оспорващия следва да се преценява към момента на подаване на жалбата. В случая правният интерес произтича директно от закона. Разпоредбата на чл. 131, ал. 1 от ЗУТ указва кои са заинтересуваните лица в производството по одобряване на подробните устройствени планове и на техните изменения - собствениците, носителите на ограничени вещни права и концесионерите според данните от имотния регистър, а съобразно чл. 2, т. 1 от

с. з. непосредствено засегнати от предвижданията на подробния устройствен план недвижими имоти са имотите - предмет на самия план.

От друга страна разпоредбата на чл. 149, ал. 5 от АПК установява възможност административните актове да се оспорват с искане за обявяване на нищожност без ограничение във времето и доводите, наведени в тази насока, то жалбата се явява процесуално допустима единствено на това основание.

Предвид изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима за разглеждане, съобразно изричното искане за обявяване нищожността на оспорената заповед и наличието на правен интерес по см. на чл. 131, ал. 2, т. 1 във вр. с ал. 1 от ЗУТ.

Преди да се произнесе по основателността на предявената жалба, съдът следва да изясни характера на претенцията за нищожност на оспореното решение.

При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на "правно нищо", на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това. Нищожните административни актове не пораждат и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани" /ТР № 3/16.04.2013 г. по т. д. № 1/2012 г. на ВАС, О. /.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен, и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т. е. липсата на приложима по време, място и лица материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; "пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган" /решение № 925/23.01.2014 г. по дело № 12602/2013 г. на ВАС, Второ отделение/; 5. при превратно упражняване на власт.

Оспорената заповед е издадена от компетентен за това административен орган – председателя на КТСУ. Към момента на постановяване същата е в сила изменението на З. (отм.) и ППЗТСУ (отм.) и по-точно замяната на "министъра на архитектурата и благоустройството" с "председателя на Комитета по архитектура и благоустройство", както и "Министерство на архитектурата и благоустройството" с "Комитета по архитектура и благоустройство" - § 1 ДР З. ДВ, бр. 102/1977г. и § 1 на ДР на ППЗТСУ (отм.) ДВ, бр. 37 от 1978 г. Такава е и редакцията на чл. 73 от ППЗТСУ (отм.) възлагащ правомощия на министъра (председателя на КТСУ) да одобрява застроителни и регулационни планове за [населено място].

Неоснователно е възражението, относно това, че не е ясно кой точно е подписал оспорената заповед. Това възражение е основано на обстоятелството, че по делото не е представен оригинала на заповедта. По делото обаче е представено заверено копие на заповедта, което не е било своевременно оспорено. Нещо повече, на проведеното на 23.03.2022г., както и на 01.06.2022г. съдебно заседание по делото пред административния съд, пълномощникът на оспорващия изрично е заявил, че няма възражения да се приемат представените към административната преписка доказателства.

Заповедта е издадена и в предвидената от закона форма, мотивирана е, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа фактическите констатации и правни квалификации, поради което не съдържа порок във формата, обуславящ недействителност на самото властническо волеизявление. Посочени са обективно и пълно фактическите и правните основания за издаване на акта, както и разпоредителната част относно одобряването на процесния ЗРКП. Съгласно Постановление № 4/1976 г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004 г. по дело № ТР-4/2002 г. ОСС на ВАС административният акт или отказът да бъде издаден такъв акт трябва да бъде мотивиран, включително и когато административният орган е овластен да реши въпроса по свободна преценка, което изискване в случая е спазено. Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд, задължително по смисъла на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, сочи, че "не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Не съществува пречка мотивите да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт, стига да се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране на индивидуалните административни актове и отказите за издаване на такива". В случая мотиви за постановяване на оспорената заповед се съдържат в представената по делото преписка.

Позовавайки се на заключението на СТЕ изложени по-горе, съдът приема, че е спазена процедурата за приемане и одобряване на ЗРКП за [населено място]. Не се констатираха съществени нарушения на административно-производствените правила, а доводи в тази насока не се твърдят. Съдебната практика и теорията са константни в разбирането, че

процесуалните нарушения в административното производство са съществени, само ако са се отразили на правилността на крайните фактически и правни изводи на административния орган. Тук е моментът да се отбележи, че неспазването на административнопроизводствените правила - чл. 146, т. 3 АПК може само по изключение да доведе до нищожност - тогава, когато е довело до липса на волеизявление, каквото в случая не е налице спрямо процесния акт. В случая възраженията на оспорващия се свеждат до това, че заповедта не е била обявена по съответния ред. Последното, дори и да е така, не влияе на законосъобразността на административния акт, а обуславя по-дълги срокове за оспорването му. Отделно от това, както бе изложено по-горе, с оглед характера на одобрения ЗРКП по отношение на имота на жалбоподателя, то самото обявяване има единствено информативен характер (арг. чл. 83, ал. 3 от ППТСУ (отм.)).

Противоречието с материалния закон - чл. 146, т. 4 АПК - води до нищожност само, когато е налице пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законно основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган. В жалбата се твърди, че процесната заповед е издадена в нарушение на материалноправните разпоредби. В случая твърденията на жалбоподателя, свързани с недовършване на процедурата по отчуждаване на част от имот с идентификатор 02659.2194.2012 по КККР, както и отказът на гл. архитект да разреши изработването на проект за изменение на ПУП, в частност изменение на план за улична регулация – отпадане на [улица] (нова) , м./ в.з. Б. и изменение на ПЗР на УПИ II – „за озеленяване“ с цел образуване на УПИ II 2012 „за жилищно строителство“. Казано по-горе бе, че е налице смесване на процедурите по отношение на обезщетяването, а по отношение на разрешаването за изработване на проект за ПУП за УПИ II е налице отказ (влязъл в сила като неоспорен), който също не следва да бъде обсъждан в настоящето изложение.

Не на последно място, настоящият състав прима, че административния акт не да се определи като нищожен поради несъответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 АПК правомощието за издаване на акта да не е насочено към постигане на друга цел, различна от законоустановената. Несъответствието с целта на закона (превратното упражняване на власт) обуславя нищожност само, ако преследваната с административния акт цел, различна от законоустановената, не би могла да се постигне с никакъв акт, нито на същия, нито на който и да е друг орган. Преследваната с издаването на оспорения в настоящото производство акт цел не само, че не покрива условията за нищожност на това основание, но и напълно съответства на законоустановената.

С оглед на гореизложеното и липсата на пороци за нищожност на оспорения акт, жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, в полза на ответника следва да се присъдят разноски, в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискани до приключване на устните състезания.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Я. Б. К. от [населено място] срещу Заповед № РД-02-14-92/26.02.1987г. на председателя на Комитет по териториално и селищно устройство, с която заповед са одобрени кадастралния, застроителния и регулационния планове на в.з. [населено място], като неоснователна.

ОСЪЖДА Я. Б. К. от [населено място] да заплати на Столична община сумата от 100 (сто) лева представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: